

DECEPTION ISLAND

Van Paulina Flores verscheen eerder
Een beschamende vertoning

Paulina Flores (1988, Chili) studeerde literatuur aan de Universidad de Santiago de Chile en ontving in 2014 de Premio Roberto Bolaño voor haar korte verhaal 'Een beschamende vertoning'. Voor de gelijknamige bundel (Atlas Contact, 2018) ontving ze de literatuurprijs van de Círculo de Críticos de Arte en ze haalde er de bestsellerlijsten mee in Spanje – hoogst ongebruikelijk voor een verhalenbundel. *Deception Island* is haar eerste roman.

Paulina Flores

Deception Island

roman

Vertaald uit het Spaans door Peter Valkenet

MERIDIAAN
UITGEVERS

2023

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk februari 2023

© Paulina Flores, 2021

© 2023 Nederlandse vertaling Peter Valkenet

Oorspronkelijke titel *Isla Decepción*

Oorspronkelijke uitgave Seix Barral

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld Boys of Seoul

Auteursfoto Revista Paula

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93169 71 5

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 @MeridiaanBoeken

 LinkedIn Meridiaan Uitgevers

Don't leave, it's my fault

– TYLER, THE CREATOR

It makes no sense at all

To say where you used to work

It makes no sense at all

To say how much you used to earn

It makes no sense at all

To say what you used to do

This is the face of Fu Manchu

– DESMOND DEKKER

Sólo el mar, sólo el mar, sólo el mar

– NICOLE

Voor Diego Urbina

DE NACHT VAN 5 OP 6 DECEMBER 2013

‘Waar kan ik me nuttig maken?’ vroeg Miguel welgemoed.

Geen van de vissers antwoordde, en hij begreep de boodschap. Niet dat ze hem doelbewust negeerden of de spot met hem wilden drijven – al zou hij dat nog respecteren ook –, maar ze concentreerden zich simpelweg op hun taken en op de onderlinge verdeling van die van het vierde, onervaren bemanningslid, dat wil zeggen hij. Misschien waren de handelingen die bij het uitvaren kwamen kijken te eenvoudig om tijd voor uitleg aan te verspillen, en Miguel vond het best, hij was nooit een lijntrekker geweest en hoefde niets te bewijzen: hij was goed in zijn eigen dingen, en dit – de boot van Emilio en vissen op spinkrab – was niet zijn ding.

Hij deed een stap opzij en nam zich voor om ze verder vooral niet voor de voeten te lopen.

Chico Onofre liep in zijn al niet meer schone parka met haastige kleine pasjes over het dek, een en al concentratie. De naam van het andere bemanningslid schoot hem niet zo snel te binnen. Hij wist dat hij familie van Emilio was, een neefje, of een volle neef, die uit Chiloé was gekomen.

Ze wachtten met uitvaren tot het helemaal donker was. Na vijftien jaar Punta Arenas was Miguel eraan gewend geraakt dat dat niet eerder dan tegen middernacht het geval was, maar hij had nog nooit op volle zee gevaren en moest bekennen dat hij een beetje zenuwachtig was. Hij liep naar de achtersteven om over de reling een laatste blik op de kade te werpen. Het perspectief hielp niet echt: het

leek alsof de boot stillag, alsof niet hij zich verwijderde, maar al het andere. Om zich op te peppen stak hij een sigaret op. De rook was warm en vriendschappelijk, maar de optische illusie verdween niet.

Hij schudde zijn hoofd en probeerde aan het idee te wenen. Die nacht, en de daarop volgende acht nachten, zouden ze in de kooien van deze kleine vissersboot slapen. Hij hoopte dat het niet met zijn vieren samen was.

‘Verveel je je nu al, ouwe zeebonk?’ vroeg Emilio toen Miguel de kajuit binnenkwam.

‘Ze laten me niet veel doen,’ zei hij terwijl hij naast hem ging staan.

‘En daar klaag jij over?’ vroeg de kapitein, zonder zijn blik af te wenden. ‘Laat ze maar een beetje werken, die luiwammesen. Jouw beurt komt nog wel, en dan wil ik je zien...’

Miguel was vaker in de kajuit geweest, om de sonar te controleren of het dashboard te demonteren, maar in beweging zag het er daarbinnen anders uit. Het leek er nog kleiner en rommeliger dan anders, ook al was alles – de thermoskannen, de asbakken, de navigatiedriehoek en zelfs een nagelknipper – goed aan het hout bevestigd. Hij voelde aan het heiligenprentje en de plastic bloemen die met tape tegen de voorruit zaten geplakt.

‘Het lijkt hier meer op een kapelletje dan op de commandopost van een kapitein,’ grapte hij.

Emilio trok zijn wenkbrauwen op om duidelijk te maken dat hij niet van zins was antwoord te geven.

‘En deze heb je zeker om in de toekomst te kijken, ouwe ziener?’ vervolgde Miguel, die met zijn hand over het bolle kompasglas streek. Omdat hij ook daar geen reactie op kreeg, begon hij met de vlam van de aan het paneel bevestigde kaars te spelen.

‘Zeg ik iets over jouw overtuigingen?’ protesteerde de kapitein ten slotte.

Miguel stak beide handen in de lucht en zette het gezicht van een onschuldig jongetje op.

‘Wacht maar, straks heb je jezelf helemaal ondergepist en smeeek je me om een kaars.’

‘Dat sluit ik niet uit, hè, maar het enige wat ik tot nu toe heb gezien zijn de bidprentjes van een bange oude man.’

‘Nou, blijf daar maar zitten, dan zul je nog eens wat meemaken.’

Beide mannen waren drieënvijftig. Ze spraken met hun blik naar voren gericht, op een onpersoonlijke en schimpende toon die de wederzijdse waardering en genegenheid, die ze nooit zouden erkennen of in woorden zouden uitdrukken, moest maskeren.

‘Hoelang nog voor we er zijn?’ vroeg Miguel, nu als een ongerust kind.

‘Voor we er zijn?’ En waar denk je dat we naartoe gaan? Relax, man! We hebben tijd zat vandaag. Ik dacht er eigenlijk over langs de oever te varen en je de omgeving te laten zien, wat jij?’

‘Ik denk niet dat je op dit tijdstip veel kunt zien...’

‘Ha, zo kennen we onze zwartkijker weer! Ga maar naar boven, beter, en laat mij rustig mijn werk doen.’

‘Tot uw orders, kapi,’ antwoordde hij lachend terwijl hij een militaire groet nabootste.

‘Maar als het te hard gaat waaien kom je meteen weer naar beneden. Weet je waar je moed kunt tanken?’

Miguel glimlachte en legde een hand op de schouder van Emilio. Allebei waren ze klein van stuk.

‘Meld je elk uur hier. En zeg tegen Chico dat hij moet gaan koken.’

Aan dek waren de bemanningsleden al druk in de weer met een doos wijn. Miguel had zin om zich bij hen te voegen, maar iets in de houding van de neef van Emilio zei hem dat hij daar niet welkom was. Hij bracht de instructie van de kapitein over en volgde de orders ook zelf op door op de verhoging op het dak van de kajuit te klimmen. Hij merkte dat de neef hem vanuit zijn ooghoeken volgde, maar toen Miguel hem recht aankeek, sloeg hij zijn ogen neer.

Boven op het platformpje ging hij op een blauwe ton zitten. De wind sloeg in zijn gezicht, nu zonder die sterke algeengeur, maar het rollen en stampen liet zich heviger voelen.

Die Chiloëse magiër wil je aan het kotsen krijgen, zei hij in zichzelf. Maar dat gaat hem mooi niet lukken!

Hij hield zich stevig vast aan de reling en hoorde hoe de motor de boot de stroom in duwde. De motor klonk competent. Miguel rekte zijn hals naar het water, dat zo donker en dicht was dat het eerder olie leek. De wind wilde zijn rug en vingers bevriezen, maar verder was alles rustig. Hij wreef met zijn duim en wijsvinger over zijn kin en vroeg zich af of hij die nacht zou kunnen slapen. Veel tijd om na te denken, zei hij in zichzelf. Te veel tijd om na te denken. Hij legde zijn hoofd in zijn nek om naar de dreigend krijssende meeuwen boven hem te kijken. Tegen het hemelgewelf tekende zich ook een vlag van de provincie Magallanes af. Onder de aan het doek genaaide sterren zag hij de echte maan, een wassende, gele maan. Alles rustig.

We gaan in ieder geval ergens heen, dacht hij. Hij wilde er niet aan denken hoe hij zich zou voelen wanneer straks de motoren werden uitgezet en de boot midden in het niets zou dobberen.

Hij liet de sigaret uit zijn mond hangen en haalde een

stuk hout en een zakmes uit zijn heuptas om een fluit uit te snijden. Zijn vader had hem geleerd om die te vervaardigen van holle vijgenboomstengels, maar de esdoorntak die hij onderweg naar huis had gevonden was ideaal voor het verfijndere model dat hij voor ogen had. Hij hield de tak op enige afstand van zijn gezicht. Terwijl hij nadacht over de te volgen methode, hoorde hij gesmoorde kreten.

Het jargon dat ze gebruikten begreep hij niet, maar het was duidelijk dat er iets ergs gaande was. Hij stond onmiddellijk op, en met het hout en het mes nog in zijn hand stelde hij de toestand van geestelijke sereniteit die hij bijna had bereikt uit tot later om zich voor te bereiden op het slechtst mogelijke scenario. De motor van de boot stopte met pruttelen en gedurende een moment, dat heel lang leek te duren – maar uiteindelijk nog geen vijf seconden kon beslaan –, waren alleen de golven te horen. Plotseling stond de neef in de eerste of tweede graad naast hem, pakte de reddingsboei en daalde weer af, zonder hem aan te kijken of te informeren. Maar aangezien hij juist dat ding had meegenomen, kon het alleen maar om iemand in zee gaan. Het wateroppervlak afspeuren was niet nodig, de schijnwerper van de boot bescheen al een figuur. Het haar bedekte de ogen en het lichaam bleef drijven dankzij een versleten zwemvest. Hij leeft, mompelde hij in zichzelf, maar opgelucht ademen deed hij niet, integendeel: de flauwe lach die hij om de mond van de te water geraakte persoon meende te zien – en die bewees dat hij nog in leven moest zijn – veroorzaakte een huivering over zijn rug. De neef van Emilio zwom al in de richting van de drenkeling. Het gekras van een humboldtgent bereikte zijn oren.

‘Van een *chimao*’, merkte Chico Onofre schrandler op toen Miguel beneden was.

Miguel wist dat 'chimaos' Chinese fabrieksschepen waren, zodat hij meteen vermoedde wat er gebeurd kon zijn, en waarom en hoe.

Hij liep naar Emilio, die aan het touw van de reddingsboei trok, en bood hem met een snelle knipooig zijn hulp aan. Met een ander gebaar gaf de kapitein hem te kennen dat hij nu alleen maar in de weg zou lopen, maar dat hij hem later, zo dadelijk, nodig zou hebben. Emilio leek volledig gefocust op wat hij aan het doen was, hoewel hij, hem kennende zoals Miguel hem kende, waarschijnlijk ook mogelijke alternatieven aan het overwegen was, en besluiten die hij zou moeten nemen.

Er was geen gebaar nodig om beiden te laten beseffen dat het moment was aangebroken om zich over de rand van de boot te buigen en de menselijke figuur omhoog te trekken, elk aan een pols, tot hij op het gangboord zat.

'Hij ademt,' verzekerde Emilio, uit wiens toon echter alderminst opluchting sprak.

Na hem op het dek te hebben gelegd, ontdeed de kapitein hem van het reddingsvest en riep hij naar Chico dat hij handdoeken en dekens moest halen. Letterlijk zei hij niet 'handdoeken' en 'dekens,' maar iedereen begreep dat dat was wat hij bedoelde met 'iets droogs'. Daarna veegde hij de haren naar achteren en nam hij de temperatuur en de polsslag op. De drenkeling was buiten bewustzijn, maar ze wisten nu dat het een jongen was, en de vorm van zijn ogen bevestigde de veronderstelling van Onofre: een Chinees. Hij glimlachte niet.

'Ik heb geen trek in problemen,' zei Chico terwijl hij Emilio de handdoeken aanreikte.

'Als jij geen water gaat opzetten, ga je zeker een probleem krijgen,' antwoordde Emilio, en hij begon de drenkeling af te drogen.

De neef klom op eigen kracht aan boord. Hij zei of vroeg

niets, hij droogde alleen zijn handen om een sigaret op te steken.

‘Goed gedaan, Toño,’ complimenteerde de naar hem toe lopende Emilio hem.

Antonio, dat is het, dacht Miguel, en het feit dat hij eindelijk zijn naam wist gaf hem bijna dezelfde rust als de eerdere mededeling van de kapitein dat de jongen ademde. Ook hij haalde zijn pakje sigaretten tevoorschijn.

Ze bleven zwijgend staan om de levenstekenen van de Chinees – die lijkleek zag en rilde – goed te bekijken, maar vooral om rustig te roken.

Het lijkt er niet op dat hij water heeft binnengekregen. Niemand zei het hardop, maar de boodschap kringelde met de bedaarde spiraaltjes rook mee omhoog.

Toño liet de jongen achter op de brits in de keuken en ging naar buiten zonder acht te slaan op de bezwaren van Chico Onofre. ‘Daar slaap ik,’ protesteerde die, waarna hij twee tikjes op de wang van de drenkeling gaf.

‘Hij wordt niet wakker,’ concludeerde hij, en hoewel dat nogal evident was, knikte Miguel ernstig. Hij bracht een oor naar de mond van de jongen om na te gaan of hij ademde. Uit de mond kwam lucht, al was het heel zwakjes en was de lucht ijzingwekkend koud.

Onofre schudde zijn hoofd.

‘Weer een Chinees,’ zei hij. Hij doorzocht de zakken van de jongen en stuitte op een plastic zakje. Met een mes maakte hij een kleine snee, waarna hij er een foto, een paar bankbiljetten en iets wat op een identiteitsbewijs leek uit haalde. Met toegeknepen ogen bestudeerde hij het document.

‘Pff, ik begrijp er geen jota van! Maar ik zal u één ding vertellen, don Miguel, deze moet als de wiedeweerga terug naar de chimao, anders gaan we allerlei gedonder krijgen.’

Hij vroeg hem om de documenten en wierp er een vluchtige blik op.

‘Vorig jaar hebben ze er een paar opgepikt bij Muñoz Gamero, weet u nog?’

Miguel knikte bevestigend, al kon hij het zich niet herinneren.

‘Ik heb geen medelijden met ze, moet ik zeggen,’ voegde Chico Onofre eraan toe. ‘Weet u, don Miguel, op die schepen zitten echte gevangenen. Daarom zitten ze opgesloten en worden ze behandeld als... zoals iedere gevangene,’ haastte hij zich te zeggen om eventuele twijfels weg te nemen.

Hij beperkte zich tot een minzaam lachje.

‘Op weg naar Rinconada. Daar zie je ze vaak rond deze tijd. Maar in de haven komen ze nooit. Dat mogen ze niet. Omdat het gevangenen zijn,’ benadrukte hij. ‘Ik zou hem maar goed in de gaten houden.’

Miguel pakte de doos met dvd's die vlak bij hem stond en las de titels om niet te hoeven praten. Op dat moment kwam het nieuwsbericht weer bij hem naar boven: de militairen hadden een paar Chinezen opgepakt – die keken alsof ze verdwaald waren maar er niet uitzagen als toeristen – en meegenomen voor ondervraging. Uiteindelijk bleken het natuurlijk geen Chinezen te zijn, maar Vietnamezen? Indonesiërs? Iets in die trant. Ze waren een paar dagen vastgehouden en daarna teruggestuurd naar hun land. Of waren ze terug naar het schip gebracht? Een geval dat hij zich nog goed herinnerde was dat van de Filipino's die, stuurloos rondrijvend op hun twee plastic jerrycans, de voorpagina's van de lokale kranten hadden gehaald.

Het waren allemaal pornofilms, en Chico Onofre keek hem met een schalkse blik aan.

‘Wil je een maté? Vandaag gaan we laat voor anker.’

‘Hij is nog steeds bewusteloos,’ zei Miguel tegen Emilio in de kajuit, en hij reikte hem de documenten aan. De kapitein legde ze terzijde. Ze zwegen een poosje, zonder zich te bewegen.

‘En, wat ga je doen?’ vroeg Miguel toen de kapitein de motor startte.

Emilio kneep zijn ogen toe. Niettegenstaande de ernstige, inflexibele uitdrukking van zijn wenkbrauwen slaakte hij een nerveuze zucht. Daarna zei hij: ‘Wat ik ga doen? Hem terugbrengen! Ik heb liever te maken met die klootzakken van slavendrijvers dan met die klootzakken van de kustwacht.’

Met zijn vrije hand pakte hij de documenten en telde de bankbiljetten. Het waren dollars.

‘Zeven,’ zei hij, en hij trok zijn wenkbrauwen weer op, deze keer met iets wat op compassie leek, die onmiddellijk weer verdween. ‘Die daar moet het zijn,’ en hij wees met zijn kin naar het enige schip dat op niet al te lange afstand lag. ‘Laten we hopen dat ze de moeite nemen om te antwoorden.’

Miguel herinnerde zich niet dat hij ooit een foto van een chimao in de krant had gezien, maar naarmate ze dichterbij kwamen, begreep hij de zorgen van Chico Onofre beter: het hekwerk dat als een muur oprees rond het dek en de roestplekken langs de hele waterlijn deden aan niets anders denken dan aan een gevangenis.

Dat zei hij tegen Emilio.

‘Ach, dat zijn verhalen die de mensen elkaar vertellen, ter geruststelling.’

‘Ik denk niet dat het gevangenen zijn, maar het schip ziet er ook niet erg... wat zal ik zeggen... comfortabel uit.’

‘Want ik ga uit vissen met een luxejacht, bedoel je dat?’ antwoordde Emilio schamper terwijl hij naar zijn pakje sigaretten zocht. ‘Ze vangen pijlinktvissen,’ legde hij iets

minder gespannen uit. 'Jiggers, zo noemen ze die schepen. Daarom staat er een hek om het platform. Ze gebruiken automatische lijnen, die ze naar beneden laten vallen. Het schijnt dat ze twee jaar aaneengesloten op zee blijven. Om te roven! Wij krijgen quota, maar zij roven wat ze kunnen roven. Ik heb weleens een satellietfoto gezien: de schepen lagen voor anker op tweehonderd en één mijl en het waren er zoveel dat ze meer licht gaven dan heel Punta Arenas, het leken wel vijftien Punta Arenassen bij elkaar!'

'Het zal ook niet voor niets zijn dat die Chinezen willen ontsnappen,' zei Miguel snel, om het gesprek terug te leiden naar wat echt van belang was.

'Niemand weet wat daar allemaal gebeurt.'

'Weet je zeker dat het een goed idee is om ze te benaderen?'

Emilio bromde iets in zichzelf en bracht de boot tot stilstand. Alvorens radiocontact te maken, stak hij de sigaret aan met het vlammetje van de kaars.

Toen hij een paar codewoorden insprak in het Engels, moest Miguel zich inhouden om hem niet te storen. Ze wachtten een paar minuten, maar kregen alleen geruis terug.

'Ze gaan niet antwoorden. Ze antwoorden nooit, de klereligers.'

'Ik kan de boete betalen,' waagde Miguel te zeggen.

Emilio gooide er een lach uit.

'De boete is wel het minste probleem.'

'Ik denk niet dat we hem een gunst bewijzen door hem terug te brengen.'

'Wie zegt dat ik die Chinees een gunst wil bewijzen?'

'En als ik terugga en hem met me meeneem?'

'Denk je dat dat iets zal veranderen? Ze zetten hem op de eerste vlucht terug naar zijn kloteland en over een paar

maanden zit hij op een ander kloteschip, of ergens anders, waar het zonder twijfel ook klote zal zijn.'

'Hij is sterk verzwakt, Emilio.'

'Welke film draai jij in je hoofd af, sentimentele dwaas? Hij is niet zoals wij. Het gaat hier niet om het betalen van een achterstallige elektriciteitsrekening en daarmee klaar.' Hij keek weer naar de jigger en haalde diep adem. 'In deze situatie kan ik maar één persoon helpen, en dat ben ik zelf.'

Miguel begreep dat hij maar beter zijn kop kon houden. Met het pijlinktvisschip in de buurt leek het landschap concreter en niet meer alleen een reeks op elkaar gestapelde schaduwen. Misschien kwam het door dat vage gevoel van *hier*, maar hij voelde zich niet meer misselijk.

'Heb je al met Carola gesproken?' vroeg Emilio uit het niets.

Miguel keek hem enigszins beduusd aan. Dit leek hem niet het beste moment om over de strubbelingen met zijn ex-vrouw te beginnen, maar hij schatte in dat de spanning moest worden verminderd met iets van normaliteit, met normale problemen.

'Ik heb haar een paar weken geleden gebeld.'

'En hoe nam ze het op?'

'Waarom zou ik jou dat vertellen, bemoeial?' zei hij zogenaamd beledigd. Hij zuchtte. 'Niet heel goed... ze begon te schreeuwen en vlak erna belden haar zussen.'

'Alsjeblieft zeg, jullie zijn al tien jaar uit elkaar!'

'Leg dat maar aan haar uit.'

'Ik zeg het tegen jou,' zei Emilio ernstig. 'Je moet je niet laten ringeloren.'

'En hoe is het bij jou thuis, hoe is het daarmee afgelopen?'

De kapitein leek met een grap te willen antwoorden, maar op dat moment kwam Toño binnen.

‘Er is iemand op de chimao,’ deelde hij mee. ‘Ik heb signalen gegeven, maar hij verroert zich niet.’

De man stond in een smalle ruimte tussen twee platforms. De hoogte stond niet toe dat hij een voet op de reling zette, maar door zijn houding leek het alsof hij dat wel had gedaan.

Chico Onofre riep dingen in zijn richting, maar net als zijn medevissers sloeg de man totaal geen acht op hem.

De kapitein ontstak de seinlamp dicht bij zijn gezicht en liet hem knipperen volgens de voorschriften. Ook dat sorteerde geen effect.

‘Haal de Chinees,’ beval hij.

Maar het was al te laat: de man had nu een geweer op hen gericht.

‘Steek je handen in de lucht en beweeg niet,’ mompelde Emilio. Hij wachtte even en begon achteruit te lopen naar de kajuit.

Echt stilstaan konden ze niet, want de boot deinde op de golven. Behalve dat, en het ‘kut-Chinees’ dat Onofre een paar keer binnensmonds uitsprak, merkte Miguel op dat uit de kleding van Toño druppeltjes vielen. Hijzelf was niet zozeer aangedaan als wel uit het lood geslagen, en als hij al woede voelde, dan was die alleen bestemd voor Emilio, omdat die de zeeman op de chimao niet tegemoet was getreden zoals hij had moeten doen.

De motoren werden gestart, maar de man hield zijn wapen op hen gericht tot ze ver genoeg weg van het schip waren verwijderd, en zodra dat het geval was renden ze alle drie naar de kajuit.

Emilio had beide handen aan het roer en het geweer binnen handbereik.

‘Ik wist dat dit een keer zou gebeuren, ik wist het,’ zei Chico Onofre.

‘Ga je de kustwacht bellen?’ vroeg Toño.

‘En waarom? Hij zou heus niet hebben geschoten,’ gaf Miguel zijn mening, met de duidelijke intentie om de houding van Emilio te bekritisieren. ‘Blaffende honden bijten niet.’

De kapitein wierp Miguel een blik toe die hem versteende en tot het besef bracht dat hij niet wist waar hij het over had, dat hij zich nimmer een voorstelling zou kunnen maken van hoe het eraan toeging op zee.

‘Wat doen jullie hier nog?’ riep Emilio uit, met zijn blik weer naar voren gericht en op zijn gebruikelijke ruwe toon. ‘Breng alles in gereedheid, we gaan terug.’

Het plan werd niet uitgebreid besproken, maar elk van hen zette zich aan de taak die standaard op hem rustte. Miguel bleef met zijn armen over elkaar staan kijken tot Toño de trossen vastmaakte aan de kade; eenmaal in de haven ging hij zijn auto halen. Behalve katten kwam hij onderweg niemand tegen.

De drenkeling werd op de achterbank gelegd: met natte kleding en gesloten ogen, maar ze waren het er alle vier over eens dat het eerder leek of hij sliep dan dat hij bewusteloos was, waarmee ze maar wilden zeggen dat hij al een beetje leek op te knappen.

‘Het moet lijken alsof hij zelf aan land is gekomen,’ legde Emilio nog eens uit aan Miguel. ‘Als hij wakker wordt, zou ik naar Leñadura rijden. Weet je zeker dat je het kunt?’

Miguel antwoordde bevestigend terwijl hij wollen dekens over de jongen heen legde.

De kapitein gaf hem de documenten die Onofre had gevonden.

‘Misschien heeft hij geluk,’ zei hij erbij.

‘Geluk dat hij is gevonden door een magiër uit Chiloé?’

‘Opgehoepeld jij, niksnut,’ antwoordde Emilio, die de door zijn vriend uitgestoken hand niet aanpakte. ‘Je hebt ons alleen maar moeilijkheden bezorgd.’